

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-145)

May (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
6. திருவிருத்தம்.....19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 122)

741. மாதவ:

லோகத்துக்கு பந்துவாகும்போது மாதாபிதாவாக லக்ஷ்மீஸஹிதனாய் இருப்பதைக் கூறுகிறது. மது என்னும் பெயர் கொண்ட யாதவகுலத்தில் வந்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (71-4) - மௌநாத் த்யாநாச்ச யோகாச்ச வித்தி பாரத மாதவம் - மௌநம், த்யானம், யோகம் என்பதைக் கொண்டதால் மாதவன் எனப்படுகிறான் - என்றது காண்க.

742. பக்தவத்ஸல:

கிழே கூறப்பட்ட ஸ்வாமித்வத்தை ஏற்று, அதில் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள பக்தர்களிடம் அவன் உள்ள நிலையைக் கூறுகிறது. தன்னிடம் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள பக்தர்கள் கிட்டினால், தனக்கு வேறு ஏதும் உள்ளதாக எண்ணாமல், அனைத்தையும் மறந்து இருப்பவன்.

743. ஸுவர்ணவர்ண:

கீழே உரைக்கப்பட்ட குணத்திற்கு ஏற்றபடி, பசும்பொன் போன்று தகதகவென்ற திருமேனி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- முண்டக உபநிஷத் (3-3) – யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் – அவனைக் காணும் முனிவர்கள் அவனைப் பொன்னிறமாகவே காண்பர்.
- மநுஸ்மருதி (12-122) – ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகப்யம் – தங்கமயமான அவனுடைய சரீரத்தைக் கனவில் உள்ளது போன்ற அமைதியான மனம் மூலமே காணலாம்.
- புருஷஸூக்தம் (20) – ஆதித்யவர்ணம் – சூரியன் போன்ற பொன்னிறம் கொண்டவன்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-6) – ஹிரண்மய: புருஷ: ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: - அவன் பொன்னிறமான புருஷன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 145)

இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் எழலாம். வஸ்துக்களின் ஜாதி மற்றும் குணம் ஆகியவற்றில் உள்ள வேறுபாட்டினை உணர்த்தும் இடங்களில் மட்டுமே வேறுபாடு உணர்த்தும் சிறப்புப் பதங்கள் உபயோகப்படுத்துவதை நாம் காணலாம். உதாரணமாக - கண்டோ கௌ: - உடைந்த கொம்புள்ள மாடு, கண்ட: சுக்ல: - உடைந்த கொம்புள்ள, வெண்மையான - போன்றவற்றைக் காண்க. ஆனால் ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவின் ப்ரகாரமாக உள்ளபோது மதுப் ("தன்மையுள்ள" என்பதை வெளிப்படுத்துதல்) என்று காணப்படும் ப்ரயோகம் உள்ளது. உதாரணமாக தண்ட - குச்சியை உள்ளவன், குண்டலீ - குண்டலத்தை உள்ளவன் - என்றதை காண்க. இதற்கு விடை அளிப்போம். இவ்விதம் கொள்வது பொருத்தம் அல்ல. குணம், ஜாதி என்று எதுவாக இருந்தாலும் இவற்றில் உள்ள ஒரு தன்மையை மட்டுமே ஒரு வஸ்துவில் வேறுபடுத்திக் காட்டும் நிலையை உணர்த்திவிட இயலாது; காரணம் ஒன்றின் தாக்கம் மற்றவற்றின் மேல் நிச்சயமாகக் காணப்படும். ஆனால் ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவின் ப்ரகாரமாக உள்ளபோது, அந்த வஸ்துவின் இருப்பு, நிலை, வெளிப்படுத்தும் தன்மை போன்ற அனைத்தும் மற்றொரு வஸ்துவை அண்டியே உள்ளது. ஆகவே அந்த ப்ரகாரத்தை உணர்த்தும் பதங்களுக்குத் தங்களால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவை உணர்த்தும் விதத்தில் அதிக சக்தி உண்டு. எனவே அந்தப் பதங்கள், தாங்கள் உணர்த்தும் வஸ்துவில் உள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவாகவும் பதங்களுடன் ஒற்றுமையுடனேயே இருக்கவேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால் தனியாக உள்ள ஒரு வஸ்து (மற்றொன்றின் ப்ரகாரமாக இல்லாமல்), ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில், ஒரு சமயத்தில் மட்டும் மற்றொன்றின் ப்ரகாரமாக உள்ளபோது "மதுப்" என்பது ப்ரயோகப்படுத்தப்படும். ஆகவே இங்கு எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. ஆகவே அஹம், த்வம் போன்று ஜீவனைப்

ப்ரத்யேகமாக உணர்த்துவதாக அறியப்படும் பதங்கள் பரமாத்மாவையே குறிப்பதாக உள்ளன; காரணம் அந்த ஜீவன்கள் அசேதனத் தொடர்புடன் இருக்க நேரிட்டாலும் அவை பரமாத்மாவின் ப்ரகாரங்களாவும், அவனுடைய சரீரங்களாகவும் உள்ளதால் ஆகும். இதனையே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) – தத் த்வம் அஸி – நீயே அதுவாகிறாய் –என்றது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 145)

மூலம் - இங்ஙனன்றிக்கே நித்ய நைமித்திகாதிகளுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் விவக்ஷிதம் என்னில், முன்பு சொன்ன ஸர்வவிரோதமும் ப்ரஸங்கிக்கும். இந்த நிஷ்கர்ஷம் ஸத்த்வநிஷ்டராய் விவேகிகளாயிருப்பார் தெளிந்து அங்கீகரிப்பார்கள். இவ்வர்த்தத்தை “செய்யாதன செய்யோம், தீக்குறளை சென்றோதோம்” என்றும், “செய்யேல் தீவினை என்று அருள் செய்யும்” என்றும் அருளிச் செய்தார்கள். “நாயினேன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே” என்றதுக்கும் தாத்பர்யத்தைப் பார்த்தால் க்ஷமிக்க வேணுமென்று அபேக்ஷித்தபடியாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கும் அபராதம் புகுந்தால்

அஜ்ஞானாதத வா ஜ்ஞானாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி
ப்ரயாச்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம்

என்கிறபடியே க்ஷமை கொள்ளப் ப்ராப்தம்.

ப்ராயச்சித்தாந்தராசக்த: காலக்ஷேபாக்ஷமோபி வா
புந: ப்ரபத்யதே நாதம் அபிந்தந் லோகஸங்க்ரஹம்

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைக் கைவிடவேண்டும் என்று கொண்டால், இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்துமே முரணாகிவிடும். ஸாத்விகமாக உள்ளவர்களும், விவேகம் உள்ளவர்களும் இவ்விதம் கூறியதை ஏற்பர். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- திருப்பாவை (2) - செய்யாதன செய்யோம், தீக்குறளை சென்றோதோம் - எதனைச் செய்யாக்கூடாதோ அதனைச் செய்யமாட்டோம்; தீயவற்றைச் செய்யமாட்டோம்
- திருவாய்மொழி (2-9-3) - செய்யேல் தீவினை என்று அருள் செய்யும் - தீயவற்றைச் செய்யாமல் இருக்க அருளவேண்டும்.

மேலும், திருச்சந்தவிருத்தம் (111) - நாயினேன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே - நாதனே! மிகவும் அற்பனான நான் செய்யும் குற்றங்களையும் குணங்களாகவே கொள்ளவேண்டும் - என்றுள்ள வரியானது, குற்றங்களை மன்னிக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையாகவே உள்ளது. ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் குற்றம் செய்ய நேரிட்டால், வங்கிபுரம் நம்பி காரிகை - அஜ்ஞானாதத வா ஜ்ஞானாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி ப்ரயாச்சித்தம் சஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தனைகைவ கேவலம் - தெரிந்தோ, தெரியாமலோ அபசாரம் செய்தால், “பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று மன்னிப்புக் கேட்பதே சிறந்த ப்ராயச்சித்தமாகும். ப்ராயச்சித்தாந்தராசக்த: காலசேஷபாசஷமோபி வா புந: ப்ரபத்யதே நாதம் அபிந்தந் லோகஸங்க்ரஹம் - வேறு ப்ராயச்சித்தம் செய்யச் சக்தி அற்றவனும், காலதாமதம் பொறுக்க இயலாத ஸ்வபாவம் உள்ளவனும், உலகைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களுக்குப் பங்கம் உண்டாக்காமல் பகவானிடம் ப்ரபத்தி செய்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 101)

341. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

அவதாரிகை - இப்படி தாரித்ய த்ரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதா னுண்டாகிலிறே; அதுதானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் முறையே தரித்திரத்தன்மை மற்றும் களவுத்தன்மை ஏற்படுதல் என்பது சிஷ்யன் கொடுத்தல் மற்றும் ஆசார்யன் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பதால் உண்டாகிறது அல்லவோ? ஆகவே அவர்கள் இருவரும் அவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பதைக் காரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யனான இவன், “ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை” என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாம் அங்குத்தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான்; ஆசார்யனானவன், “ஈச்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு” என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் தனது மனதில், “அனைத்துப் பொருள்களும் ஆசார்யனின் உடைமையே ஆகும், நம்முடையது என்று கருதி ஆசார்யனுக்கு அளிக்கவல்லது

ஏதும் இல்லை” என்று எண்ணுவதால் ஆசார்யனுக்கு ஏதும் அளிக்கமாட்டான். ஆசார்யன் தனது திருவுள்ளத்தில், “ஈசுவரன் மட்டுமே அனைத்தையும் நிகழ்த்தி வருகிறான், ஆகவே நமக்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்று எண்ணுவதால் சிஷ்யன் தன்னுடையது என்று எண்ணியிருப்பதை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டான்.

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

அவதாரிகை - இந்த பூர்த்தி தாரித்யங்களாக லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச் செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யன் நிறைவுடன் இருப்பதும், சிஷ்யன் ஏழையாக இருப்பதும் ஆகியவற்றால் இவர்களுக்கு உண்டாவதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனான இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் தன்னுடையது என்று சிந்திக்கும் எதனையும் ஆசார்யன் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான நிறைவு என்பதால் ஆசார்யத்வம் என்ற ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது. சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடையது என்ற எண்ணம் காரணமாக எதனையும் அளிக்கத் தகுதியில்லாதபடி, அனைத்தும் ஆசார்யனுடையது என்ற சிந்தனை காரணமாக ஏற்படும் ஏழ்மை என்பதால் சிஷ்யத்வம் என்ற ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது.

343. ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்.

அவதாரிகை - இனி, சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென் றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால் சிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் உபகாரம் “இன்னது” என்று அருளிச்செய்யும் பொருட்டு, அது குறித்த கேள்வியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மொன்று மில்லை யோவென்னி லென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் அளிப்பதற்கும், ஆசார்யன் ஏற்பதற்கும் தகுதி இல்லை என்றபோதிலும், செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற நிலை உள்ள சிஷ்யன் தனக்கு மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்கின்ற ஆசார்யனுக்குச் செய்வதற்கான உபகாரம் ஏதும் இல்லையோ என்று கேட்கலாம்.

344. ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு.

அவதாரிகை - அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வரூபஜ்ஞான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்று மில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை.

விளக்கம் - தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் உள்ள சிஷ்யனின் நினைவால் ஆசார்யனுக்குச் செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை; ஆனால் தனது உபதேசம் மூலம் சிஷ்யனுக்கு ஏற்பட்ட ஞானம் போன்றவற்றைக் கண்டு ஆசார்யன் மகிழ்தல் என்பது உண்டு.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

அவதாரிகை - அதேதென்ன வருளிச்செய்தார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறியதை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமும், ததநூரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேய ப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநூரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்தரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும் ததநூரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன” என்பது தனது ஸ்வரூப ஞானத்தைப் பெறுதல், அதற்கு ஏற்றபடியான உபாயம் ஸர்வேச்வரனே என்ற உறுதி, உபேயமாக உள்ள கைங்கர்யத்தில் ப்ரேமை என்பதாகும். இவை மூன்றுக்கும் தேவையான நல்ல ஒழுக்கமும் இதில் அடங்கும். இதன் மூலம் திருமந்தரத்தின் ஓம், நமோ, நாராயணாய என்ற மூன்றைப் பற்றிய அறிவு, உறுதி மற்றும் ஆர்வம் ஆகியவை எற்படுவதால் அவற்றை அவற்றின் ஒழுக்கத்துடன் உரைப்பதாகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 111)

2-1-9 நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த

நந்தாவிளக்கமே நீயுமளியத்தாய்

செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாயெம் பெருமான்

அந்தாமத் தண்டுழாய் ஆசையால் வேவாயே

பொருள் - அழிவற்ற விளக்கே! இரங்குவதற்குத் தகுதி உள்ள நீயும் - ஈடுபட்டுள்ள போதிலும் ஈடுபட்டுள்ள காரணத்தால் வயிறு நிரம்பாத காதல் என்ற நோயானது, உனது மெல்லிய ப்ராணனை உள்புறம் உலர்ந்து போகும்படியாக வருந்தி நின்றாயோ? சிவந்த தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனும், சிவந்த கோவைப்பழம் போன்ற வாயைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய அழகிய குளிர்ந்த துளசி மாலை மீது ஏற்பட்ட ஆசை காரணமாக நீ வேகின்றாயோ?

அவதாரிகை - அக்கழிக்கு ஒரு கரை காணமாட்டாதே மீண்டு வந்து படுக்கையிலே விழுந்தாள்; அங்கு எரிகிற விளக்கைக் கண்டாள். அது உடம்பில் கைவைக்க வொண்ணாதபடி விரஹஜ்வரம் பற்றி எரியாநின்றது என்று அத்தைப் பார்த்து "நீயும் நோவுபட்டாயாகாதே?" என்கிறாள்.

விளக்கம் - தான் கண்ட அந்த கழிக்கு எந்த ஒரு பரிகாரமும் காண இயலாமல் மீண்டும் தனது மாளிகையில் புகுந்து படுக்கையில் கிடந்தாள். அங்கு எரியும் விளக்கைக் கண்டாள். அதன் வெப்பத்தை உணர்ந்து, "தனது உடலில் கை வைக்க

இயலாதபடி விரஹதாபம் கொண்டுள்ளதே” என்று எண்ணினாள். அதனிடம், “நீயும் என்னைப் போன்று பக்கவத் விரஹம் கொண்டு நோய் அடைந்தாயோ?”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (நொந்து இத்யாதி) “நோவ” என்று புக்கால், நொந்து தலைக்கட்டக் கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது, தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படி ம்ருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவைக் குறுத்துவற்றாக உலர்ந்த. (மெல்லாவி) பகவத்குணநுபவத்தாலே நைந்திருக்கை. காற்றுப்படப் பொறாதிருக்கை. (நந்தாவிளக்கமே) ஜ்வாலாபேதாநுமானமிருந்து பார்க்கிறாளன்றே. ஸந்தாந விச்சேதமின்றிக்கே உருவ நோவுபடுகிறாயாகாதே? (நீயும் அளியத்தாய்) நாட்டுக்குக் கண்காட்டியான நீ படும்பாடே இது! (அளியத்தாய்) அருமந்த நீ; பரார்த்தமான உடம்பிலே உனக்கு நோவு வருவதே!

விளக்கம் - (நொந்து இத்யாதி) - “நோவது” என்று தொடங்கினால் வருத்தம் அடைந்த பின்னரும் போக்குவதற்கு அரிதாக உள்ளது காதல் என்ற நோயே ஆகும். மிகவும் மென்மையான ஆத்மாவை அந்த நோயானது நீர்ச்சத்து உலர்த்திவிடுவதாக உள்ளது. (மெல்லாவி) - ஆத்மாவிற்றகான மென்மை என்பது பகவத் குண அனுபவங்கள் காரணமாக மிகவும் நைந்து இருப்பதாகும். மென்மையான காற்று மேலேபட்டாலும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி மென்மை. (நந்தாவிளக்கமே) - மிகவும் குறுகிய காலம் மட்டுமே இருக்கக்கூடிய தீபத்தை நோக்கி அழியாத விளக்கு என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள ஜ்வாலா பேதாநுமானம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. “எரிகின்ற விளக்கின் ஜ்வாலையை நாம் காணும்போது ஒரே ஜ்வாலை உள்ளதாகவே நாம் காண்கிறோம். ஆகவே ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் பல ஜ்வாலையின் ஐக்யம் என்பது உணரப்படுகிறது. உண்மையில் அங்கு ஜ்வாலையின் ஐக்யம் என்பது இல்லை, ஜ்வாலபேதம் மட்டுமே உள்ளது”, என்றது காண்க. (நீயும் அளியத்தாய்) - அனைவருக்கும் உலக விஷயங்களை அவர்களுடைய கண்களுக்குக் காட்டித் தருகின்ற உனக்கே இந்த நிலையோ? (அளியத்தாய்) - எல்லாராலும் க்ருபை செய்யப்படவேண்டிய நீ, மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தபடி உள்ள உனது சரீரத்தில் நோய் உண்டானதே!

வ்யாக்யானம் - (செந்தாமரை இத்யாதி) “பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா என்ற பேறு பெறவேணும் என்றத்தையோ நீயும்

ஆசைப்பட்டது? (செந்தாமரைத் தடங்கண்) முகத்தைப் பார்த்துக் குளிர நோக்கின போதைத் திருக்கண்களில் செவ்வி சொல்லுகிறது. (செங்கனிவாய்). இன்சொல் சொல்லுகிற போதைத் திருவதரத்தில் பழுப்பைச் சொல்லுகிறது. (எம்பெருமான் இத்யாதி) “நோக்காலும் ஸ்மிதத்தாலும் என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்” என்னும் ஆசையாலே. (வேவாயே) உக்கக்காலுக்கு உளையக்கடவ உன்னுடம்பே நெருப்பாக வேகிறாயாகாதே.

விளக்கம் - (செந்தாமரை இத்யாதி) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-21) - பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேசுஷணா - கணவனாகிய இராமனால் கருமையான கண்கள் கொண்ட சீதை கௌரவிக்கப்பட்டாள் - என்ற பேறு பெறவேண்டும் என்பதையோ நீயும் விரும்பினாய்? (செந்தாமரைத் தடங்கண்) - முகத்தைப் பார்த்து குளிர நோக்குகின்ற தன்மையை அவனுடைய திருக்கண்களின் அழகு உரைக்கிறது. (செங்கனிவாய்) - இனிமையாக உள்ள அவனுடைய பேச்சுகள், அவனுடைய உதடுகளின் சிவப்பை உணர்த்துகின்றன. (எம்பெருமான் இத்யாதி) - “தன்னுடைய நோட்டம் மற்றும் புன்சிரிப்பு ஆகியவற்றால் என்னைத் தனக்கு மட்டுமே உரிமையாக்கியவனின் அழகான துளசிமாலை வேண்டும்”, என்ற ஆசையால். (வேவாயே) - விசிறிக்காற்றின் மூலம் கெடக்கூடிய உனது சரீரம் என்பதே அக்னியாக மாறும் விதத்தில் நீ வெந்து போகிறாயோ?

**2-1-10 வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த
ஓவாதி ராப்பகல் உன் பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய் பிளந்து மருதிடைபோய் மண்ணளந்த
மூவா முதல்வா இனியெம்மைச் சோரேலே**

பொருள் - கேசி என்ற குதிரையின் வடிவில் வந்த அசுரனின் வாயைப் பிளந்தவனும், இரண்டு மரங்களின் நடுவில் புகுந்து சென்று வந்தவனும், பூமி முழுவதும் அளந்தவனும் ஆகிய முதல்வனே! எத்தனை வேதனை உண்டாக்கினாலும் திருப்தி அடையாத ஆசை என்ற நோயானது, ஆத்மாவைப் பசையற்று போகும்படி வருத்த, இரவும் பகலும் உன்னிடமே நிலைநிற்கும்படி நீ செய்துவிட்டாய். இனியும் எம்மை நீ கைவிடாதே.

அவதாரிகை - இவளவஸாதமெல்லாம் தீர வந்து ஸம்சுலேஷித்த எம்பெருமானைக் குறித்து, “இனி ஒரு நாளும் என்னை விடாதொழியவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவள் துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக வந்து இவளுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனை நோக்கி, “இனி ஒருநாளும் என்னை நீ விடாமல் இருக்கவேண்டும்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (வேவாரா வேட்கைநோய்) “வேவ” என்று தொடங்கினால், ஒரு கால் வெந்து தலைக்கட்ட மாட்டாதாயிற்று. அல்லாதவை போலன்றிக்கே, ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ளேதொன்றாயிற்று இதுதான். (மெல்லாவி) சரீரத்திலுண்டான ஸௌகுமார்யம் ஆத்மாவிலும் உண்டாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. (உள்ளுலர்த்த) “கூடோக்நிரிவ பாதபம்” என்கிறபடியே, உள்ளே படித்து புறம்பே வர வேவா நின்றதாயிற்று. அதாஹ்யமாயிருப்பது கேவலாக்நியாகிலிறே. “மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நி பர்வத:” என்று வெந்தவிடமே விறகாக வேவாநின்றது.

விளக்கம் - (வேவாரா வேட்கைநோய்) - ஹிம்சித்தல் என்று தொடங்கிவிட்டால் முடிந்துவிடாமல் நிற்காது என்ற நிலை. ஆனால் இந்த உலகில் வெந்து முடிவு பெறாமல் உள்ள நிலை இருப்பதில்லையே என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; மற்றதை போன்று சரீரத்தை வருத்தினால் முடிவு உண்டு, ஆத்மாவைப் பீடிப்பதால் ப்ரேமைக்கு எல்லையில்லை. (மெல்லாவி) - சரீரத்தில் உள்ள மிருதுவான தன்மை இவருக்கு ஆத்மாவிலும் ஏற்பட்டுள்ளது. (உள்ளுலர்த்த) - கூடோக்நிரிவ பாதபம் - முதலில் வெளிச் சரீரத்தை உலர்த்திய பின் அல்லவோ உள்ளில் புகவேண்டும், முதலிலேயே உள்ளில் உலர்த்துவது எப்படி ? விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (85-17) - அந்தர்த்தஹே ந தஹந: ஸந்தாபயதி ராகவம் வந்தாஹாபிஸந்தப்தம் கூடோக்நிரிவ பாதபம் - காட்டுத் தீயால் வெந்தபடி உள்ள மரத்தை, அதன் பொந்தில் உள்ள நெருப்பானது உட்புறமாக எரிப்பது போன்று இராமனின் பிரிவு என்ற புறத்தீயால் கொதித்தபடி இருந்த பரதனை, தந்தையின் மறைவு என்பது உட்புறம் எரித்தது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளே எரித்து பின்னர் புறத்தில் வந்தது. வெறும் அக்னி என்றால் எரிக்காமல் இருக்கும், இது அப்படி அல்லாமல் காதல் அல்லவோ? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-44) - மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நி பர்வத: - உன்னைக் காணாத காரணத்தால் மால்யவான் என்ற மலைமுகட்டில் எப்போதும் எரியும் ஸம்வர்த்தகம் என்ற அக்னி போன்று இராமன் எரிந்தபடி உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப வெந்து போன இடம், விறகு போன்று மாறியது.

வ்யாக்யானம் - (ஓவாது இராப்பகல்) வேவாரா வேட்கை நோய்போலே இராப்பகல் ஓவாதொழிகிறபடி. (உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்) அகப்பட்டார்க்கு மீளவொண்ணாத உன் பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டாய் என்னுதல்; உன்பாலே வீழ்த்து - உன் பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டு. (ஓழிந்தாய்) - முகங்காட்டாதே கடக்க நின்றாய் என்னுதல். (மாவாய் இத்யாதி) கேசி வாயை அநாயாலேந கிழித்து, யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், மஹாபலியை அபஹரித்துக் கொண்ட பூமியை எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி உபகாரங்களைப் பண்ணி பின்னையும் ஒன்றும் செய்யதானாய்க் குறைப்பட்டு, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாயிருக்குமவனே! இப்படி எல்லாம் செய்யச் செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப் போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணினவனே! (இனி எம்மைச் சோரேலே) கேசி தொடக்கமான விரோதிகளைப் போக்கினாற்போலே தம் விரோதியையும் போக்கி அவன் வந்து முகங்காட்டச் சொல்லுகிறாராதல்; “தம்முடைய ஆபத்தின் கனத்தாலே வந்து முகங்காட்டும்” என்னும் விச்வாஸத்தாலே சொல்லுகிறாளாதல். (இனி) “புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதூர:” என்னுமாபோலே, முன்புள்ள காலம் இழந்ததாகிலும் இனி மேலுள்ள காலம் இவ்வஸ்துவைக் கைவிடாதொழிய வேணும்; “போன காலத்தை மீட்கவொண்ணாது” என்றதுக்கு சோகிக்கிறார். “ந மே துக்கம் ப்ரியா தூரே” - என்னுடைய ப்ரியையானவள் தூரத்திலே இருக்கிறாளென்று அதுக்கு சோகிக்கிறேனல்லேன்; அது ஒரு பயணமெடுத்து விடத் தீரும். “ந மே துக்கம் ஹ்ருதேதி வா” வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவு வந்ததென்று அதுக்கு சோகிக்கிறேனல்லேன்; அது அவன் தலையை அறுக்கத்தீரும். “ஏததேவாநு சோசாமி” - இது ஒன்றுமே எனக்கு சோக நிமித்தம். “வயோஸ்யா ஹ்யதி வர்த்ததே” போன பருவம் இப்பால் மீட்கவொண்ணாதிதே.

விளக்கம் - (ஓவாது இராப்பகல்) - வெந்து போனாலும் ஆராத ஆசை நோய் போன்று இரவும் பகலும் ஓயாது. (உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்) - சிக்கிக் கொண்டவர்களால் தப்பிக்க இயலாதபடி உன்னிடம் விழும்படிச் செய்தாய். அதாவது உன்பக்கம் விழும்படிச் செய்துவிட்டு, உனது முகம் காட்டாமல் நின்றாய். (மாவாய் இத்யாதி) - கேசி என்ற குதிரையின் வடிவில் வந்த அசுரனின் வாயை மிகவும் எளிதாகக் கிழித்து, இரண்டு மரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து போய், மஹாபலி அபகரித்துக் கொண்ட பூமியை எல்லை கடந்து சென்று மீட்டு; இப்படியாகப் பல உபகாரங்கள் செய்த பின்னரும், “எனது அடியார்களுக்கு நான் ஏதும் செய்யவில்லையே”, என்று குறைப்பட்டு நின்றாய்; இவை அனைத்தின் ரக்ஷணத்தில் மட்டுமே நோக்கம் உள்ளவனே! இவ்விதம் பலவற்றையும் செய்து ஏதும் செய்யாதவன் போன்று உலகில் ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றையும் செய்து உதவியவனே! (இனி எம்மைச் சோரேலே) - கேசி முதலான அசுரர்களை அழித்தது

போன்று, தனது விரோதிகளையும் நீக்கும்விதமாக அவன் வந்து திருமுகம் காட்டவேண்டும் என்கிறார்; அல்லது, தனது ஆபத்தின் மிகுதி காரணமாக அவன் நிச்சயமாக வந்து தனது திருமுகம் காண்பிப்பான் என்ற விசுவாசம் வந்து உரைக்கிறார் எனலாம். (இனி) – இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (30-3) – புத்தவா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதூர: - காலம் கடந்துவிட்டது – என்பதற்கு ஏற்ப, கடந்து சென்ற காலம் குறித்து துக்கப்பட்டாலும், இனி வரப்போகும் காலம் கைவிடாது இருக்கவேண்டும், “கடந்து சென்ற காலம் என்பதை மீட்க இயலாது” என்று துக்கம் கொண்டார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (5-5) – ந மே துக்கம் ப்ரியா தூரே – எனது ப்ரியமான சீதை மிகவும் தொலைவில் உள்ளாள் என்று நான் துக்கப்படவில்லை, அந்தத் துக்கம் ஒரு பயணம் மேற்கொண்டால் தீர்ந்துவிடும்; “ந மே துக்கம் ஹ்ருதேதி வா – கொடிய அரக்கன் ஒருவனால் பிரிவு வந்தது என்று துக்கப்படவில்லை, அந்தத் துக்கம் அவன் தலையை அறுத்தால் தீர்ந்துவிடும்; ஏதேவாநு சோசாமி வயோஸ்யா ஹ்யதி வர்த்ததே – எனது சோகத்திற்கான காரணம் கடந்து சென்ற காலத்தை மீட்க இயலாது என்பது மட்டுமே ஆகும் – என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 76)

72. சூழ்கின்ற கங்குல் சுருங்காவிருளின் கருந்தினும்பைப்

போழ்கின்ற திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க துழாய் மலர்க்கே

தாழ்கின்ற நெஞ்சத்தொரு தமிழாட்டியேன் மாமைக்கின்று

வாழ்கின்றவாறிதுவோ வந்து தோன்றிற்று வாலியதே

பொருள் - எங்கும் பரவி நிற்பதும் குறைவற்றதும், இரவில் உண்டானதும், கருத்த நிறம் கொண்டதுமாகிய இருளைப் பிளப்பதான சந்த்ரன் என்னையும் பிளக்கட்டும். அதன் பொருட்டே வலியதாக வந்து உதித்தது. ஸர்வேச்வரன் அணிந்ததாகிய துளசியின் பொருட்டு, தளர்ந்த இதயத்துடன், வேறு துணையாரும் இன்றி தனியே இருக்கின்ற எனது நிறத்திற்கு இப்போது வாழும் விதம் இதுவோ??

அவதாரிகை - போலிகண்டு தரிக்கவேண்டும்படி ஆற்றாமை மிக்கிருக்கிற ஸமயத்திலே ராத்ரி வந்திருளாலே நலிய "இத்தால் வந்த நலிவைப் போக்கி நம்மை ரக்ஷிப்பாராரோ?" என்றிருக்கிறவளவிலே சந்த்ரன் வந்து தோற்றினான். இவ்விடத்தே பிள்ளையமுதனார் ஒரு கதை சொல்லுவார் - "ஒரு ஸாது ப்ரஹ்மணன் காட்டிலே தனியே வழி போனானாய் ஒரு பசு தொடர்ந்து வந்ததாய், 'இத்தால் வந்த நலிவைப் போக்கி நம்மை ரக்ஷிப்பாரார்' என்றிருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு புலி வந்து தோன்றி அந்தப் பசுவையுங் கொன்று அதினுடைய ரக்தபாந்ததைப் பண்ணி இவன் முன்னே வந்து தண்டையை முறுக்கியிட்டிருந்ததாய், 'அந்தப் பசுவையாகில் ஒருபடி ப்ராண ரக்ஷணம் பண்ணிப் போகலாயிற்று, இனி யித்தைத் தப்பி நம் ஸத்தையை நோக்குகையென்றொரு பொருளில்லை யாகாதே' என்று" - அது போலே யிறையிதுக்கும்.

விளக்கம் - அவனைப் போன்ற வஸ்துக்களைக் கொண்டு மனம் ஆறியிருக்கும்விதமாக ஆற்றாமை மிகுதியாக இருந்தது. அப்போது இருள் வந்து வாட்டத் தொடங்கியது. அந்த நேரத்தில், “இந்த இரவுப் பொழுதால் உண்டான துன்பத்தை நீக்கி நம்மைக் காப்பவர்கள் யாரேனும் உண்டோ”, என்று இருந்தாள். அப்போது சந்த்ரன் உதயமானான். இங்கு பிள்ளை அமுதனார் ஒரு கதை உரைப்பார். ஒரு அந்தணன் காட்டில் தனியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் பின்னே ஒரு பசு வேகமாக ஓடி வந்தது. உடனே அவன் அருகிலிருந்து மரத்தில் ஏறிக் கொண்டு, “இந்தப் பசுவிடமிருந்து நம்மைக் காப்பாதற்கு யாரேனும் வருவார்களோ?” என்று எண்ணியிருந்தான். அப்போது அங்கு வந்து ஒரு புலி பசுவைக் கொன்று, அதன் இரத்தம் குடித்து, இவன் முன்பாக வந்த வாலைச் சுழற்றியபடி நின்றது. இதனைக் கண்ட அவன், “அந்தப் பசு என்றால் நமது உயிராவது தப்பியிருக்கும். இனி இந்தப் புலியிடமிருந்து நமது உயிரும் தப்புவதே இயலாது”, என்றானாம். (இங்கு பசு = இருள், புலி = சந்த்ரன்).

வ்யாக்யானம் - (சூழ்கின்ற) ப்ரளயங் கோக்குமா போலே எங்குமொக்கத்தானே வந்து சூழ்ந்தது. இது ஓரிடத்திலேயாய் மற்றோரிடத்திலே யொதுங்க நிழலாம்படியிருக்கை யன்றிக்கே. (கங்குல் சுருங்காவிருளின்) ராத்ரியினுடைய சுருங்காவிருள். இன்னதினைபோது இருள் செறிந்து வரக்கடவது, இன்னதினைபோதை அதாகக்கடவது என்றொரு மர்யாதை யுண்டிறே. அதின்றிக்கேயிரா நின்றது. (கருந்தினும்பை) கறுத்த நிறத்தையுடைய. தினும்பையென்றொரு சொல்லாய் அத்தால் திண்மையைச் சொல்லுகிறது. இருளினுடைய புறவிதழைக் கழித்து அகவாயில் திண்மையான வயிரத்தைச் சேரப் பிடித்தாற் போலே இருக்கிறது. (போழ்கின்ற வித்யாதி) அவ்விருளைப் பொழ்ந்து கொடு - கீண்டு கொடு தோற்றுகிற சந்த்ரனும். தனக்குப் புறம்பு பாத்யமில்லாத படியாலே நம்மையே பாதித்திடுக. (போழ்கின்ற) ஸஹஜசாத்ரவத்தாலே இத்தால், அவன் ஸந்நிதியிலே இது போழ்கின்றதன்றியிலே கைதொட்டழிக்கிறாப்போலே யாயிற்று இதினுடைய திண்மையும் சந்த்ரனுடைய பருவம் நிரம்பாமையும். (திங்களம்பிள்ளை) சந்த்ரனாகிற வழகிய பிள்ளை, முந்துற அநுகூலரைப்போலே தோற்றிப் பின்னையிறே இவன் பாதகனாவது. இருளைப் போக்குகிற வாகாரத்தாலே யநுகூலனாய், பின்பிறே தானே நின்று பாதகனாவது. “பத்மகோச:” இத்யாதி. “பத்மகோசபலாசாநி த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்டிர் ஹிமந்யதே ஸீதாயா நேத்ரகோசாப்யாம் ஸத்ருசா நீதிலக்ஷமண:” இதினுடைய விபாகமறிகிறதில்லை. ரஸநையென்னா நஞ்சைத் தின்ன வொண்ணாதிறே. “பச்ய லக்ஷமண” இத்யாதி. “தர்சி ஸௌமித்ரி” என்னுமீவ்வாகாரத்தையே பார்க்கிற வித்தனை போக்கிப் பின்பது பாதகமென்னு மிடத்தைப் பார்க்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (சூழ்கின்ற) - ப்ரளயம் சூழ்வது போன்று எல்லாவிடத்திலும் ஒரே போன்று தானாகவே சூழ்ந்தது. ஒரு இடத்தில் உண்டு, அதனால் மற்றொரு இடத்தில் சென்று ஒதுங்களாம் என்று இல்லாதபடி இருந்தது. (கங்குல்

சுருங்காவிருளின்) – இரவுப் பொழுதின் சுருக்கம் இல்லாத இருள். இந்த நேரத்தில் விசாலமாகப் பரந்து வரவேண்டும், இந்த நேரத்தில் சுருக்கமாக வரவேண்டும் என்ற நிலை அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் உண்டு, ஆனால் இது அது போன்று வரவில்லை. (கருந்தினும்பை) – கருந்த நிறம் கொண்ட, திணிம்பை என்பதால் வலிமை உரைக்கப்பட்டது. இருள் என்ற மலரின் ஓரத்தில் உள்ள இதழ்களை விலக்கி, அதன் உள்ளில் காணப்படும் வலிமையான வைரம் போன்று உள்ளது. (போழ்கின்ற வித்யாதி) – அந்த இருளைப் பிளந்து கொண்டு, கிழித்துக் கொண்டு தோன்றும் சந்த்ரன். அது நம்மைப் பாதிப்பதாக. (போழ்கின்ற) – அவன் என்பது சந்த்ரன், அது என்பது இருள். அதாவது இருளின் வலிமையும், சந்த்ரனின் சமாளிக்க இயலாத இளவயதும் கூறப்பட்டது. (திங்களம்பிள்ளை) – சந்த்ரனாகிய அழகான பிள்ளை. இங்கு சந்த்ரன் தன்னைப் பாதிப்பதாக உரைத்துவிட்டு, அழகிய என்று ஏன் கூற வேண்டும்? அதாவது முதலில் இருளைப் போக்க உதவுபவன் போன்று வந்து, பின்னே தானாகவே பாதகம் செய்பவனாகவும் நிற்பது. இருளைப் போக்க உதவுபவனாய் வந்து, தொடர்ந்து தானே பாதகம் செய்பவனாயும் நிற்பது. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகண்டம் (1-17) – “பத்மகோசபலாசாநி த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்டிர் ஹிமந்யதே ஸீதாயா நேத்ரகோசாப்யாம் ஸத்ருசா நீதிலக்ஷமண: – லக்ஷமணா! சீதையின் கண்கள் போன்று இந்தத் தாமரையின் இதழ்கள் உள்ளதால், இவற்றைக் காணும்போது அவளைப் பற்றிய நினைவு ஏற்பட்டு என்னை வதைக்கிறது - என்றது காண்க. அதாவது வேதனை உண்டாகும்போது வேறுபாடுகள் உணரப்படுவதில்லை. மிகவும் சுவையான பதார்த்தங்களை மட்டுமே உண்பதை ஸ்வபாவமாக உள்ள நாக்கு, விஷத்தை உண்பது சரியோ? அதாவது சந்த்ரனால் வரக்கூடிய பாதகம் அறியப்போகாமல் அதனை அழகு என்று உரைப்பது சரியோ? இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (43-47) – பச்ய லக்ஷமணா - இந்தச் சீதைக்காக நான் அந்த மாணைப் பிடிப்பேன், இவளைக் காப்பதே நமது கடமை - என்றது காண்க; அதாவது - தர்சி ஸௌமித்ரீ - பார் லக்ஷமணா - என்று அந்த நேரத்தில் உள்ள சூழ்நிலையை மட்டும் காண்டார்களே அல்லாமல், நடக்க இருப்பதை எண்ணவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (துழாய் மலர்க்கேயித்யாதி) அவன் தோளிலிட்ட திருத்துழாய் மாலையைப் பெறவேணும் என்றாசைப்பட்டு அதிலே கால் தாழ்ந்து கிடக்கிற நெஞ்சையுடைய. (துழாய் மலர்க்கே தாழ்கின்ற) அதிலருமை யொன்றையும் புத்தி பண்ணாதே. (ஒரு தமிழாட்டியேன்) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுமொப்பன்று காணு மிவளுடைய தனிமைக்கு. இருளுக்கும் நிலவுக்கும் நொந்து தனிமைப்பட்டா ளவளிறே. “ஒரு” என்கிறவித்தால் உபமாநராஹித்யஞ் சொல்லுகிறது. (மாமைக் கின்று வாழ்கின்றவாறிதுவோ) இருளால் வந்த நலிவைப் போக்கி நம் நிறத்தைத் தருகைக்கு சந்த்ரன் வந்து தோற்றினானென்று நாம் பாரித்திருந்ததெல்லாமிதுவோ? (வந்து தோன்றிற்று வாலியதே) இருளைப்

போக்குகைக்கு சந்த்ரன் வந்து தோன்றினாற் போலே, இச்சந்த்ரனை போக்குகைக்கு மோராதித்யனில்லையோ? என்றாள். இதுவே நிலைநின்று நலியுமென்றிருக்கிறாள். (வாலியது) வலியது. “திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க - அதுவும் நம்மை வந்து நலிந்திடுக, வந்து தோன்றிற்று வாலியதே அவ்விருளுக்கு மேலே இத்திங்களும் வந்து பாதகமாய்த் தோற்றிற்று, மாமைக்கின்று வாழ்கின்ற வாறிதுவோ” - என்றந்வயம்.

விளக்கம் - (துழாய் மலர்க்கேயித்யாதி) - அவன் திருத்தோள்களில் அணியப்பட்ட துளசி மாலையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அதிலிருந்து பின்வாங்க இயலாதபடி நிற்கின்ற மனதை உடைய. (துழாய் மலர்க்கே தாழ்கின்ற) - துளசி மாலையின் கிட்டாத தன்மை எண்ணாமல். (ஒரு தமிழாட்டியேன்) - சீதையின் தனிமை என்பது கூட இவளுடைய தனிமைக்கு ஒப்பாகாது. இருளும் சந்த்ரனும் சேர்ந்து வதைக்கும்படி அல்லவோ இவள் தனிமைப்பட்டாள்? “ஒரு” என்பதன் மூலம் இவளுடைய தனிமைக்கு உவமை கூற இயலாது என்பது உணர்த்தப்பட்டது. (மாமைக் கின்று வாழ்கின்றவாறிதுவோ) - இருள் மூலம் ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீங்கி, நம்முடைய ஸ்வபாவமான நிறத்தை அளிக்க சந்த்ரன் வந்துவிட்டான் என்று மகிழ்ந்தது இந்த நிலையை அடையவோ? (வந்து தோன்றிற்று வாலியதே) - இருளைப் போக்குவதற்கு சந்த்ரன் வந்தது போன்று, இந்தச் சந்த்ரனைப் போக்க ஒரு சூரியன் வரவில்லையே என்கிறாள். இனி இந்தச் சந்த்ரனே நிலையாக நின்று நம்மை வருத்துவான் போலும் என்றாள். (வாலியது) - வலிமையானது. திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க - அதுவும் நம்மை வந்து நலிந்திடுக, வந்து தோன்றிற்று வாலியதே அவ்விருளுக்கு மேலே இத்திங்களும் வந்து பாதகமாய்த் தோற்றிற்று, மாமைக்கின்று வாழ்கின்ற வாறிதுவோ - என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால் “இருளன்னமாமேனி” என்கிறபடியே திருநிறத்துக்குப் போலியான விருள் அதுக்கு ஸமாரகமாய் நலிகிறபடியையும், அதுக்கு மேலே சந்த்ரனும் திருமுகத்துக்காதல் திருக்கையில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்காதல்.

விளக்கம் - பெரிய திருவந்தாதி - இருளன்னமாமேனி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் நினைவை ஏற்படுத்தும்படியாக அவன் திருமேனியை ஒத்த இருள். அப்போது வந்த சந்த்ரன் உபகாரமாக இருப்பான் என்று எண்ணினால், அவன் நாயகனின் திருமுகம் போன்றும், அவன் கையில் உள்ள பாஞ்சஜன்யம் போன்றும் இருந்து மேலும் வருத்தினான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்